

Házael González

Parlam aquesta vegada d'un d'aquells intocables que, més que professionals, gairebé els podríem anomenar tòtems, no només perquè el seu nom sigui reconegut per molts sectors de públic que res tenen a veure amb el món de les bandes sonores, sinó perquè el nom de Ennio Morricone, un compositor nascut ja fa setanta-cinc anys i en actiu pràcticament tota la seva vida, és un nom que ens fa aturar-nos i anar cap al cinema amb ple convenciment que mai, mai, no en sortirem defraudats. I no només això, sinó que sortirem encantats, convinguts, i desitjosos de tornar a sentir més composicions d'un home que és una veritable llegenda viva. I que sigui per molts anys...

No és gens estrany que avui per avui mr. Morricone es pensi molt i molt bé allà on donarà mostra del seu talent, i que sempre vulgui fer feina amb gent que, com a mínim, doni un ample marge de confiança. Aquest ha estat el cas de Liliana Cavani, una més que coneguda seva (aquesta és la tercera vegada que fan feina junts) i veritable mestra del cinema italià que ha portat al cinema, ni més ni menys, que una novel·la de Patricia Highsmith, *El Juego de Ripley* (*Ripley's Game*), donant a tot el film un ritme i una ambientació d'aquelles

que s'enyoren un poc avui a l'hora de fer cinema... I Morricone ha aportat el seu talent per a la banda sonora, una banda sonora amb un protagonista tan especial i tan sorprenent com el clavicordi, i no qualsevol clavicordi, perquè aquell que surt al film és una veritable joia, una joia que el mateix Tom Ripley és capaç de tocar amb tota mestria, encara que no tanta com la seva parella (concertista professional), el qual fa possible que les composicions musicals es desenvolupin per tot el film i per tot l'ambient que envolta l'història, amb aquells tocs metàl·lics i inconfusibles que pertanyen a un instrument d'altra època, tal vegada d'altre món, d'altre Univers.

Però, després de tot, què no podem esperar d'un talent com el de mr. Morricone?, capaç de renovar el western juntament amb Sergio Leone als anys seixanta amb bandes sonores (i pel·lícules) mítiques com *La Muerte tenía un Precio* (*Per Qualche Dollaro in Più*, 1965), o *El Bueno, El Feo, y el Malo* (*Il Buono, Il Brutto, Il Cattivo*, 1966); agombolar ni més ni menys que a Bertolucci a *Novecento* (1900, 1975) o a Pasolini a *Salò* (1975); fer feina juntament amb John Carpenter, qui normalment no vol ningú al seu costat per fer la música de les seves pel·lícules, a *La Cosa* (*The Thing*, 1982); o simplement, haver fet bandes

sonores per a directors com Roland Joffé (*La Misión - The Mission*, 1986, una de les seves nominacions als Óscar, i potser un dels seus treballs més famosos-), Brian DePalma (*Los Intocables - The Untouchables*, 1987, una altra nominació-), Roman Polanski (*Frenético - Frantic*, 1988-), Franco Zeffirelli (*Hamlet*, 1990-), Pedro Almodóvar (*Átame!*, 1990, per la qual va estar nominat als Goya), Giuseppe Tornatore (*Malena*, 2001, la seva darrera nominació d'Óscar... al manco fins avui...) i ens hem d'aturar, simplement per manca d'espai. Només ens queda a dir que aquest home, que ha arreplegat tot tipus de premis arreu del món, ha estat nominat cinc vegades per l'Acadèmia de Hollywood, però mai ha tengut l'estatueta a les seves mans. Tal vegada ens hauríem d'indignar amb ells, i tal vegada poguem pensar que potser ens durem una sorpresa precisament amb *El Juego de Ripley*, però tal vegada allò que hem de pensar només és que hi ha certs talents que se situen molt lluny d'aquestes coses, i cap premi els pot fer tota la justícia que caldria.

Després de tot, allò que més importa és que Mr. Morricone ens ha tornat a regalar una mostra del seu sorprenent talent, i nosaltres només hem de gaudir, gaudir d'un treball fet per un home que és tot un geni. Grazie, maestro... ■

